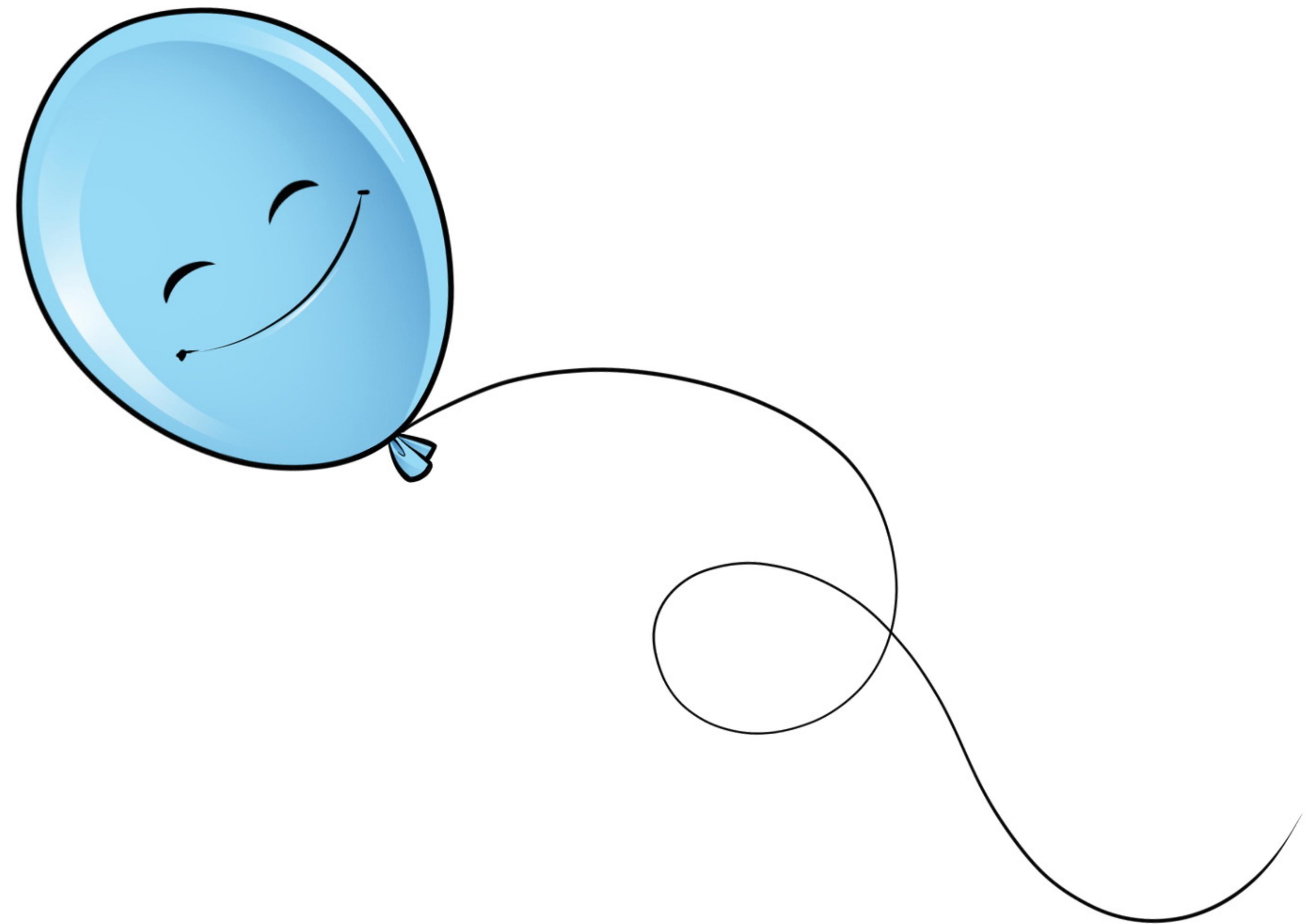

Νατάσα Αντελέσκα

ΤΟ ΣΠΑΝΙΟ ΑΓΌΡΙ Κ ΤΟ ΦΛΥΑΡΟ ΜΠΑΛΟΝΆΚΙ

Εικονογράφηση:
Αλεξάνταρ Σοτιρόβσκι

Νατάσα Αντελέσκα

ΤΟ ΣΠΑΝΙΟ ΑΓΓΟΡΙ Κ ΤΟ ΦΛΥΑΡΟ ΜΠΑΛΟΝΆΚΙ

Εικονογράφηση και σχεδίαση από :
Αλεξάνταρ Σοτιρόβσκι

Ελληνική μετάφραση:
Ειρήνη Ελισάβετ Γιαννακίδη

Η δημιουργία αυτού του εικονογραφημένου βιβλίου υποστηρίχθηκε από

Το πάρτι γενεθλίων ξεκίνησε πριν από μισή ώρα.

Το αγοράκι ήταν πολύ ενθουσιασμένο και έκανε σχέδια με ποιόν θα παίξει μπάλα, μπιλιάρδο ή μπόουλινγκ πριν ακόμη φύγει από το σπίτι. Έκανε σχέδια για το πώς θα χόρευε και πότε θα ξεκινούσε να παίζει η μουσική. Ήλπιζε επίσης πως ο παιδότοπος που θα πήγαινε θα είχε μια γυαλιστερή ντισκομπάλα στο ταβάνι γιατί λάτρευε όταν άλλαζαν σε διαφορετικά χρώματα και περιστρέφονταν γύρω τους.

Όμως, μόλις έφτασε στο παιδότοπο και άρχιζε να παίζει με τα πράγματα που σχεδίαζε, ξαφνικά ένιωσε πως δε μπορούσε να κουνήσει το χέρι του. Ένιωσε το χέρι του πολύ βαρύ και δε μπορούσε να κουνήσει τα δάκτυλα του. Κάθισε στην άκρη του παιδότοπου και ένιωσε πολύ κουρασμένος, παρόλο που το πάρτι γενεθλίων μόλις είχε ξεκινήσει. Παρόλο που δεν έκανε τίποτα κουραστικό εκείνη τη μέρα, τα χέρια και τα πόδια του δεν ήθελαν να παίξουν με τα μπαλόνια.

Τα άλλα παιδιά συνέχισαν να παίζουν χωρίς καν να προσέξουν πως δεν ήταν εκεί.

Καθώς καθόταν ολομόναχος συλλογίστηκε: “Δε πρόκειται να ξανακάνω πια σχέδια πριν πάω κάπου αφού τα σχέδια μου ποτέ δεν πραγματοποιούνται”. Παρόλα αυτά, ξαφνικά, ένιωσε ένα ελαφρύ άγγιγμα στο χέρι του, το οποίο γινόταν όλο και πιο βαρύ, αφού είχε ήδη πρηστεί. Έπιασε το Μπλε Μπαλόνι. Το Μπλε Μπαλόνι κοίταξε τα λυπημένα του ματάκια και τον ρώτησε: “Γιατί δε παίζεις άλλο; Μήπως είσαι θυμωμένος μαζί μου γιατί δεν είμαι τόσο σκληρό και στρογγυλό πια; Είναι προφανές πως έχω αρχίσει να ξεφουσκώνω, αλλά εσείς τα παιδιά με κουράσατε γρήγορα!”

Το αγοράκι τρόμαξε από το ξαφνικό άγγιγμα και φοβήθηκε ακόμη παραπάνω όταν
άκουσε ένα ψίθυρο. Κοίταξε στα αριστερά, μετά δεξιά και μετά γύρω-γύρω να δει
μη τυχόν κανένα παιδί είχε κρυφτεί και προσπαθούσε να κάνει πλάκα. Δεν υπήρχε
κανείς γύρω του οπότε έριξε μια ματιά στο μπαλόνι και το κοίταξε μπερδεμένος

"Πώς είναι αυτό δυνατόν, ένα μπαλόνι που μιλάει;" -Αναρωτήθηκε το αγοράκι.
"Και το μπαλόνι να παραπονιέται!" Πάλι σκέφτηκε μήπως ήταν κάποιο αστείο
αν και δεν ήταν η σωστή ώρα για αστεία αφού δεν ένιωθε καλά.

Όμως, χρειαζόταν να μιλήσει σε κάποιον αφού όλα τα άλλα παιδιά ήταν πολύ απασχολημένα παίζοντας με τα άλλα μπαλόνια.

Οπότε, το αγόρι παραδέχτηκε στο Μπαλόνι: “Δεν είμαι θυμωμένος μαζί σου, να ξέρεις. Είμαι θυμωμένος με τον εαυτό μου.. Αχ και να ‘ξέρεις τα σχέδια που είχα για σήμερα. Σκαρφίστηκα δικά μου βήματα και δική μου χορογραφία. Ακόμη, ήμουν έτοιμος για να τραγουδήσω αν υπήρχε ένα μικρόφωνο εκεί, ξέρεις σαν καραόκε!

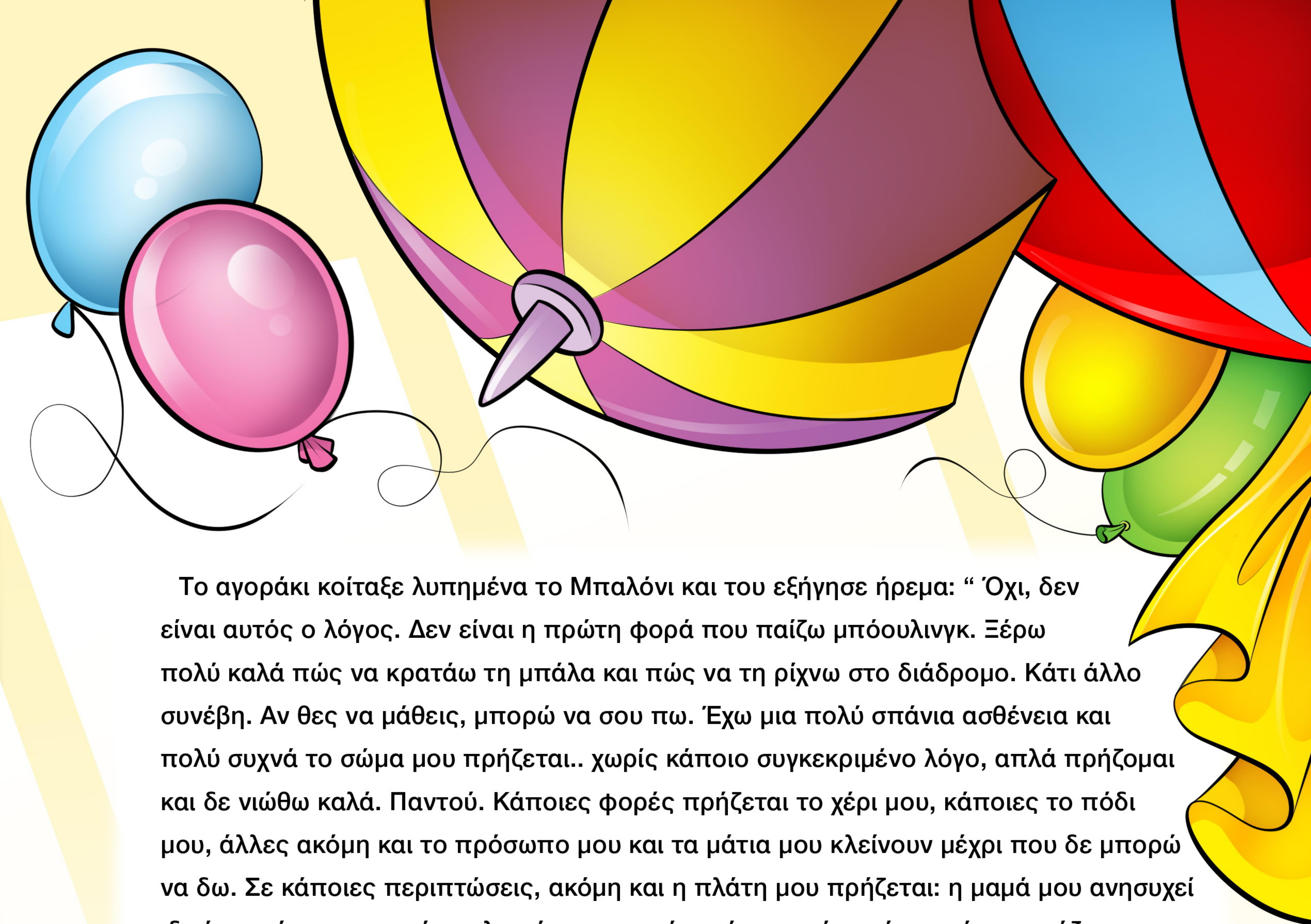
Αλλά όλα αυτά για το τίποτα... Ήξερα, ακόμη, πώς θα κέρδιζα στο μπόουλινγκ, αφού είμαι καλός σε αυτό. Είμαι σίγουρος πώς θα κέρδιζα επιπλέον πόντους ξέρεις αυτούς που σου βάζει ο υπολογιστής. Αχ, μακάρι να προλάβαινα μέχρι την ώρα της τούρτας, μακάρι το χέρι μου να μη πρηζόταν μέχρι το τέλος του πάρτι μου για να μπορούσα να παίξω λίγο περισσότερο και μετά να πάω στο νοσοκομείο...”


Το μπαλόνι παραξενεύτηκε πόσο ενθουσιασμένα μιλούσε το αγοράκι για τα σχέδια του και ξαφνικά πόσο κουρασμένο ένιωθε το αγοράκι, οπότε το Μπαλόνι τον ρώτησε, παρόλο που συνέχιζε να ξεφουσκώνει και να μικραίνει όλο και περισσότερο:
“Και γιατί πρέπει να πας στο νοσοκομείο; Χτύπησες το χέρι σου; Τραυματίστηκες;
Είσαι σίγουρος πως η μπάλα του μπόουλινγκ δεν ήταν πολύ βαριά για σένα; Ή ίσως
έριξες πολύ δυνατά τη μπάλα πριν ακουμπήσει στο διάδρομο του μπόουλινγκ;
Ή ίσως βιάστηκες και δε κρατούσες σωστά τη μπάλα και χτύπησες έτσι;”


Το αγοράκι κοίταξε λυπημένα το Μπαλόνι και του εξήγησε ήρεμα: “ Όχι, δεν είναι αυτός ο λόγος. Δεν είναι η πρώτη φορά που παίζω μπόουλινγκ. Ξέρω πολύ καλά πώς να κρατάω τη μπάλα και πώς να τη ρίχνω στο διάδρομο. Κάτι άλλο συνέβη. Αν θες να μάθεις, μπορώ να σου πω. Έχω μια πολύ σπάνια ασθένεια και πολύ συχνά το σώμα μου πρήζεται.. χωρίς κάποιο συγκεκριμένο λόγο, απλά πρήζομαι και δε νιώθω καλά. Παντού. Κάποιες φορές πρήζεται το χέρι μου, κάποιες το πόδι μου, άλλες ακόμη και το πρόσωπο μου και τα μάτια μου κλείνουν μέχρι που δε μπορώ να δω. Σε κάποιες περιπτώσεις, ακόμη και η πλάτη μου πρήζεται: η μαμά μου ανησυχεί ιδιαίτερα όταν με πονάει ο λαιμός μου γιατί αυτό μπορεί να γίνεται όταν πρήζεται ο λαιμός μου. Τότε, μου είναι πολύ δύσκολο να μιλήσω και δε μπορώ να καταπιώ... Και συχνά δυσκολεύομαι να αναπνεύσω... Αυτός είναι ο λόγος που πρέπει να πάω στο νοσοκομείο όπου παίρνω το φάρμακο”

Το μικρό Μπαλόνι ήταν πολύ λυπημένο και σχεδόν ξεφούσκωτο εντελώς. Χώθηκε στο πρησμένο χεράκι του μικρού αγοριού, το Μπαλόνι τον ρώτησε: “Σε παρακαλώ πήγαινε με στο νοσοκομείο, θέλω να είμαι μαζί σου. Φοβάμαι τις βελόνες, όπως φαντάζεσαι, αλλά είσαι πολύ γενναίο και θέλω να νιώσω το θάρρος σου, ακόμη και αν δε φουσκώσω ξανά ποτέ και δε ξαναπαίξεις ποτέ μαζί μου. Σε παρακαλώ, πάρε με μαζί σου! Υπόσχομαι να είμαι καλό και να μείνω κρυμμένο στη τσέπη σου για να μη ξέρει κανείς ότι είμαι εκεί μέσα. Σε παρακαλώ πάρε με μαζί σου. Δε μου αρέσει ο παιδότοπος πια. Τώρα που άκουσα πώς νιώθεις, με χρειάζεσαι περισσότερο από τα άλλα παιδιά. Τα υπόλοιπα μπαλόνια θα μείνουν να παίζουν με τα άλλα παιδιά και είμαι σίγουρο ότι δε θα τους πειράζει αν δεν είμαι εκεί”.



Το αγοράκι έβαλε το Μπαλόνι στη τσέπη του όσο η ανήσυχη μαμά του έβαζε το παλτό της και τον ετοίμασε να πάνε στο νοσοκομείο. Του χάιδευε τα μαλλιά και του χαμογελούσε όσο οδηγούσαν προς το νοσοκομείο. Στο δρόμο για το νοσοκομείο, πήρε τηλέφωνο τις νοσοκόμες και τους ζήτησε να ετοιμάσουν το διάλυμα της θεραπείας του ώστε ο μικρός της άγγελος να πάρει τη σωτήριο θεραπεία του όσο πιο σύντομα. Μόλις έφτασαν στο νοσοκομείο, η νοσοκόμα

Μίμη περίμενε χαμογελαστή έχοντας ήδη ετοιμάσει το δωμάτιο που θα έπαιρνε το αγοράκι τη θεραπεία του και θα ξάπλωνε να ξεκουραστεί. Στη τηλεόραση ήδη έπαιζε το παιδικό κανάλι.

Ο γιατρός ήρθε επίσης να χαιρετήσει και να τον μαλώσει για πλάκα: “Νόμιζα ότι συμφωνήσαμε να ότι δε θα βλεπόμαστε συχνά, έτσι δεν είναι;! Πρέπει να μεγαλώσεις λίγο ώστε όταν σου πάρουμε τις μετρήσεις, να γράψουμε καινούρια νούμερα στο ιατρικό ιστορικό σου”. Το αγοράκι δεν είχε όρεξη να μιλήσει, απλά έγνεψε ευγενικά και χαμογέλασε.

Μετά από δύο ώρες, όταν το αγοράκι έφυγε από το νοσοκομείο και περπάτησαν προς το αμάξι έβαλε το χέρι του, που τώρα ήταν φυσιολογικό σε μέγεθος, στη τσέπη του και βρήκε το Μπαλόνι. Ενθουσιασμένος που ένιωθε καλύτερα, το αγοράκι φούσκωσε το Μπαλόνι το οποίο έγινε μεγάλο, στρογγυλό και μπλε, και τώρα που το χέρι του ήταν καλύτερα, άρχισε να παίζει μαζί του. Το πρόσωπό του όπως και της μαμάς του έλαμψε με ένα αστραφτερό χαμόγελο. Η μαμά του ακόμη έριξε δάκρια χαράς επειδή είδε πως ο γιος της παρά την αναπάντεχη επίσκεψη στο νοσοκομείο είχε ακόμη καλή διάθεση και ήταν έτοιμος να παίξει!

Γύρισαν πίσω στο σπίτι και μια ευχάριστη έκπληξη περίμενε το αγοράκι. Οι φίλοι του που ήταν στο Πάρτι Γενεθλίων έφεραν πολύχρωμα μπαλόνια και ήθελαν να συνεχίσουν το πάρτι. Ήταν αυτό δυνατόν;

Το αγοράκι και το Μπαλόνι πέταξαν από τη χαρά τους! Δε χρειάζεται καν να πούμε ότι δέχτηκαν τη πρόσκληση από τους φίλους του και συνέχισαν να διασκεδάζουν σαν να μην διέκοψε τίποτα το παιχνίδι τους πριν από δύο ώρες. Για μια στιγμή, κάθισαν μακριά από τα υπόλοιπα παιδιά και κοίταξαν ο ένας τον άλλον, και υποσχέθηκαν πως όποτε το αγοράκι έχει κάποιο πρήξιμο στο σώμα του και χρειάζεται θεραπεία, το Μπαλόνι θα πηγαίνει πάντα μαζί του στο νοσοκομείο να του κρατάει παρέα και να παίξει μετά μαζί του σαν πραγματικοί κολλητοί φίλοι.

